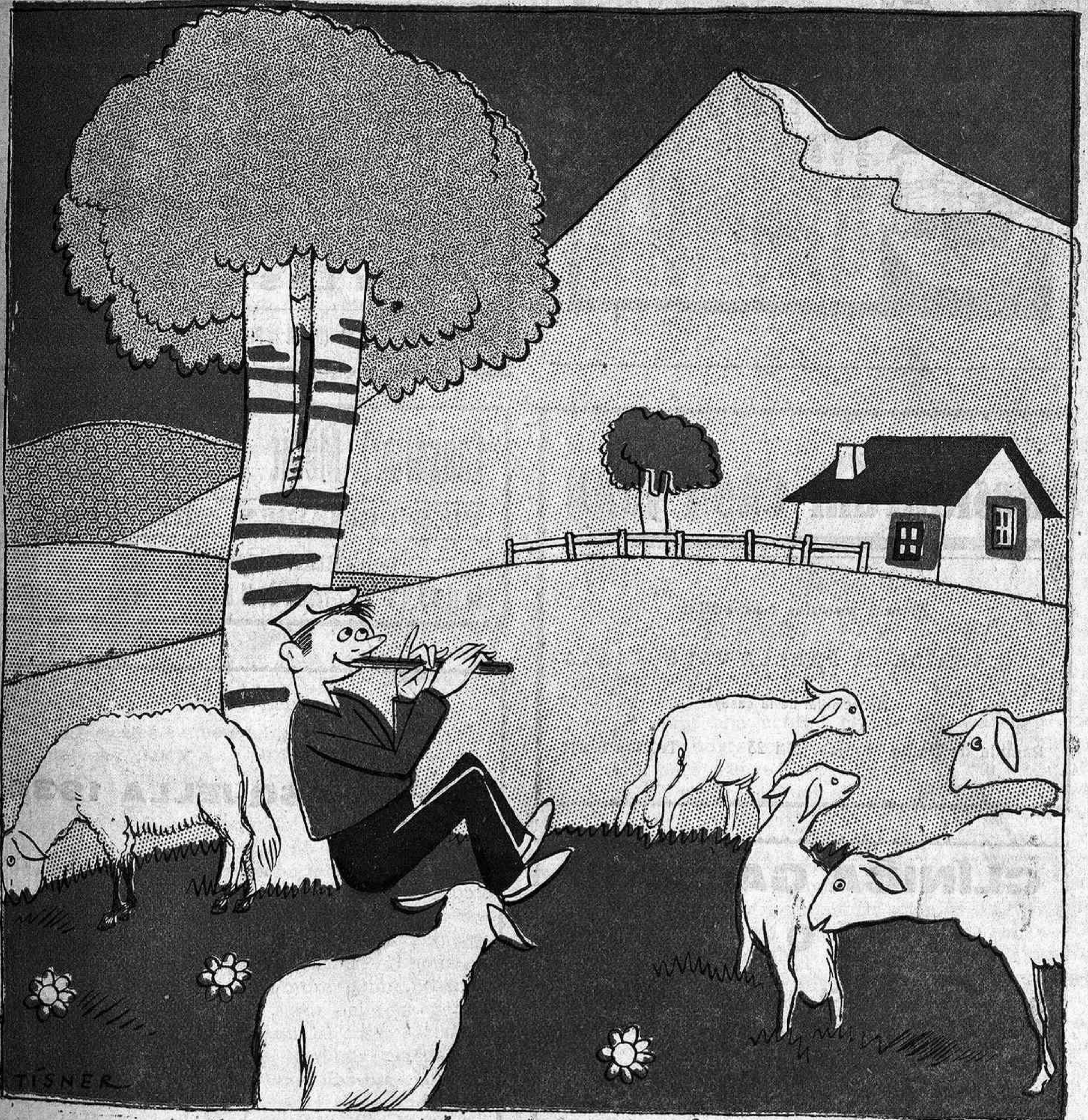

EL ESQUEVELLA

de la TORRATONA

I pensar que si fes una revolució, de seguida em confiscarien els béns!...

FEROTYL

Específic de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)

(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt efecàs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinérgic i homo-estimulasa de les glándules intersticials. Producte pluriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfura, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECIBIR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dutrem
Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

APOPLEXIA

(FERIDURA)

Paralisi - Arterioesclerosi

i totes les malalties derivades d'una defectuosa circulació de la sang, les evita i guareix l'antic específic vegetal i completament inofensiu.

ANTIAPOPLETIC BERDAGUER

A les farmàcies i Centres d'Específics

TISORES, NAVALLES I MAQUINES BARBERES

MARCA

ARTERO

REGISTRADA

SON LES MILLORS

Llibreteria, 9 (tocant la Plaça la República) **BARCELONA**

Restaurant CASA JOAN

El més popular i acreditat

LA CASA DE LA PAELLA VALENCIANA

Especialitat de la casa)

Rambla de Santa Mònica, 21 i 23

Telèfon 23692

Consultori Mèdic del Dr. CASASSA

VIES URINÀRIES, SÍFILIS I PELL

Preus Econòmics

De 11 a 1, i de 5 a 7-Festius de 11 a 1 - Tallers, 29, entl.

CLÍNICA GALLEGO

Vies urinàries - Matriu - Sífilis
Impotència - Diaferna - Raigs X

Director: Doctor J. RIU
Diumenges, de 10 a 1

Consulta: de 10 a 1 i de 4 a 9
NOU DE LA RAMBLA, 18

TAPES ESQUELLA 1934

RELLIGAT I TAPES
DAURADES
Pessetes 8'50

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Arrepenfides, 8 - Telèf. 21361
BARCELONA

Fora de Barcelona:

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya: trimstre 3 ptes. Estranger, 5

MOSAIC

INDREM prou temps per a comentar la formació de les Comissions Gestores i els estires i arrencades de certs sectors polítics, dits «realistes», fent bona consonància amb els temps actuals, dits de «realisme» també. Aquest mot «realisme» l'hem trobat aquests dies repetidíssim en un sector de la premsa mun-

dial que reacciona amb força contra els corrents «realistes» i «materialistes» de l'època, i oposa a l'evaporació de la dita «generació novella» un deure de continuació humana, en el seu superior aspecte de disciplina individual per arribar a una més ferma col·lectivitat.

En la nostra premsa no hem vist cap ressò de les inquietuds dels qui pensen i fan del pensament una resclosa contra el que se'n diu acció i adaptació no dirigides sinó per un materialisme immediat. Unicament Josep Carner, en un seu editorial de «Las Noticias»:—«Oportunitat per a unes ombres antigues»,—sosté la necessitat d'un retorn purità i evoca les ires fecundes de Savanarola; la duresa estimulante d'un Cromwell, la sequedat dels jansenistes i la intransigència dels quàquers. I diu Josep Carner: «Com en els temps remots es produeix a l'Europa de la postguerra el contrast entre un materialisme insensat i la misèria i el dolor que el circunden».

L'article de Josep Carner sembla un ressò de les enquestes que hem vist obertes en el «Life», de Nova York, «Il Saggiatore», de Roma, o «Le Temps», de París. «On va el món?»; «On va la joventut actual?»; «Què fan les joventuts estrangeres?»

En aquestes enquestes, es convé amb absoluta unanimitat que cauen a la posta tots els preceptes imposats com a axiomes a les consciències individuals. Actualment l'ètica brolla directa de la vida pràctica i adquireix un valor pragmàtic i funcional: l'accent es recolza damunt de l'acció i no damunt dels principis. Per tant el puritanisme res no té a veure amb els actes dels homes actuals. Però es convé igualment en aquestes enquestes que la crisi actual es deu en absolut a la manca de *personalitat*. No una personalitat egoista: una personalitat de col·lectivisme: «l'home obligat per les exigències noves d'ordre polític, d'ordre econòmic i d'ordre moral, a sortir del seu egocentrisme egoista per a barrejar-se amb les coses socials, perdrà progressivament les seves qualitats personals per a reduir-se finalment a un «pur nombre». Però mentre es redueix a un pur nombre i es fa individu-social, és *l'individualisme* desfrenat de l'home, el que produeix la present crisi.

Sí, la crisi absoluta total, el fàcil adveniment de

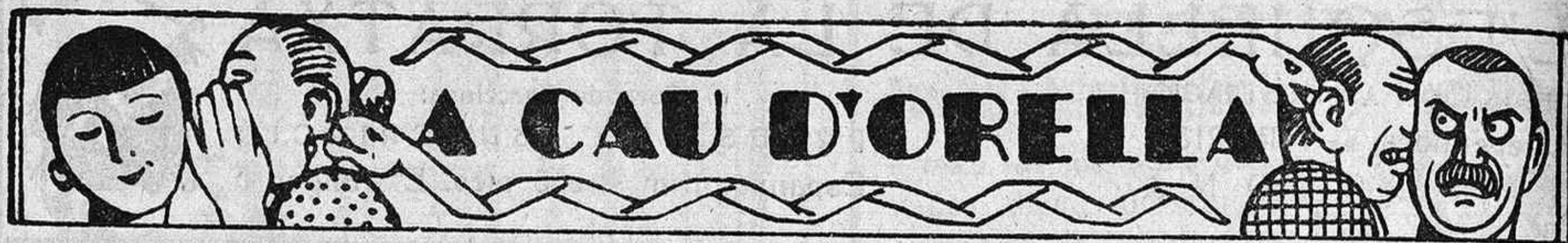
dictadures, la corrupció política, el naufragi moral, (de la gran moral social i humana, no de la moralitat dels morals de llençol i prohibició de «Fruita Verda») es deu a la manca de personalitat «social» i a l'excés de personalitat individualista. En trencar-se, o esberlar-se, les velles concepcions, les noves teories no han passat de teories o de llibertats noves, llibertats afavoridores de tota mena d'egoismes contra els entrebancs dels imposats deures col·lectius. El «realisme» social es veu a través d'un realisme individual. Cada individu té el seu «realisme» que surt de les necessitats pròpies, i utilitza per realitzar-les les facilitats que li dona el conjunt. El materialisme d'ara, és materialisme de benésser, amb prescindència absoluta de la col·lectivitat. I aquest descauall individualista,—no frenat encara per la idea del deure de col·lectivització,—és el que fa que Josep Carner evoqui magníficament l'oportunitat de les ombres antigues «perquè en la dissipació del tot no es dissipï també la consciència humana».

Contempleu l'espectacle polític i social present. Contempleu l'espectacle de moralitats socials dels nostres dies! Materialisme traduït en milions fets com sigui; canvi de posició i barreja de directives doctrinàries per arribar a una posició política de favor; gent que puja, sorgida de tots els àmbits, i sense que es faci ella mateixa cap coacció, ni la coacció de servir per a ocupar determinat lloc públic important; desplaçaments seguits, utilització dita «realística» d'oportunitats; ajudes donades pel que es pot treure de l'ajuda; patriotisme de coll enfora; utilització de tots els mitjans; naufragi de la cultura; glorificació de l'improvitzat.

«Molts contemplatius de l'actual espectacle social podian no sentir encara la crida pura de la gràcia, però es senten ja invadits pel fàstic». Cal que vingui una reacció. Una reacció que ha de venir, els joves adoptant una actitud espiritual que pugui obrir pas a unes noves formes revolucionàries de cultura: de vida, però a unes noves fórmules—i així ho admetten les joventuts,—homes polítics, literats, savis, i artistes,—que han contestat les enquestes obertes pels diaris i periòdics que hem esmentat,—que no deixin naufragar la personalitat, però que la mantinguin presonera d'un estret lligam col·lectiu. El nietzschisme que triomfa en els moments presents és un nietzschisme que viu latent en els homes, i que no cal conèixer Nietzsche per a sentir-lo: és el de la part primitiva, animal, que hi ha en nosaltres, part ben materialista i ben realista car ve del principi, i de la jungla. Contra aquest materialisme i realisme, absolutament visibles, cal oposar-hi uns deures de cultura i de sociabilitat, ben lluny dels temps presents.

I consti que sabem que no hauria d'ésser «L'ESQUELLA», setmanari humorístic, qui fes teories. Però a manca d'altres que ho facin, trobem que és un nou aspecte de l'humor.

ENCARA DURA...

Encara dura la disbauxa oratèria del «pare Laburu, amic».

Causes de l'èrit d'aquest pare, conferenciant per a homes sols, i amb la sort d'una seràfica «Ràdio Associació de Catalunya», que ha divulgat la seva oratòria «per a homes sols» per totes les llars de Catalunya, sense fer-li tornar els drets d'autor?

Primer: el seu «borrasisme». El Pare Laburu és un autèntic còmic d'Odeó. Fa allò, que en argot teatral se'n diu «mossegar-se l'orella». Ho fa molt i ho fa amb èxit.

Segon: la seva absoluta mediocritat vestida amb crits. Tot el que ha dit el pare Laburu ho han dit els capellans i capellanets de sufragània, en els discursos a Església buida, de les tardes dominicals.

Tercer: la seva fraseologia insinuant i vodevil·lesca, clau segura d'èxit. La mediocritat dels temes que toca el pare Laburu és farcida per insinuacions eròtiques i per evocacions sexuals que proporcionen, com si diguéssim, el gust d'un nou pecat; el poder llegir un llibre pornogràfic, relligat amb tapes de breviarí.

El pare Laburu i el seu èxit forma part d'aquesta època de remenaments de negres, de jazz, de «vedettes» nues, i de sermons per a homes sols portats a casa per les ràdios seràfiques.

—¿Que van fer molta xerinoia, Sra. Pepeta, pel seu Sant?
—Res, dona, res! No veu que ara tot se censura!!

I així en una Eglésia, o tot sopant a taula, es pot sentir un místic crit d'alerta: «al joven que se mansurba», o al «que pasa dos horas entre prostitutas».

Beat pare Laburu d'èxit papitesc!!

PELICULES SENSACIONALS

Aquestes pel·lícules sensacionals són de producció barcelonina i d'una nova marca: pel·lícules de gàngsters i perseguidors de gàngsters.

Són fetes amb tota autenticitat i sense estalviar-hi res.

Hi ha combats amb bombes de mà. Hi ha trets d'arma llarga. S'hi preveuen utilitzacions de gasos asfixiants.

No són com les dels Estats Units, on van dotze o catorze homes, i un engega el tret, com en el cas Dillingier. Les pel·lícules que fem a casa, són més espectaculars, més de cara a la galeria. Per alguna cosa Barcelona té fama comercial!

Ja n'hem fet, darrerament, dues o tres utilitzant tot l'espectacle possible. Però la darrera impressionada, és la que ha batut el rècord. Encara no s'ha presentat al públic. Tenim, però, la seguretat completa que el dia que es presenti tindrà un èxit extraordinari de crítica i d'espectadors. Allò de «cada vegada més difícil», ha batut el rècord en aquesta filmació que tan alt posarà el nom dels productors i del director d'escena i tant tornarà acreditar el nom de la nostra ciutat —ja acreditat moltes vegades—, com a organitzadora de bells espectacles d'art i de carnaval: espectacles sensacionals, fets sense estalvi de cap mena.

ENTREVISTA IMAGINARIA AMB ELS «MORALS» DEL PALAU DE CIENCIES

—¿Han trobat que «Fruita Verda» era una obra immoral?

—Sí, senyor!

—Carai! ¿I no trobaren immoral aquella negra que remenava en el seu teatre en una de les darreres actuacions d'un jazz de negres?

—No, senyor!

—¿Tampoc no va trobar-la immoral «remenant», aquest senyor Aluges, que ara aplaudeix la «moralitat» de la seva «moral» en el cas de «Fruita Verda»?

—L'Aluges és un empresari d'un local nostre i ens vol tenir contents...

—Ah! Així deixem l'Aluges i anem a vostès. Vostès no troben immorals els remenaments d'una dona negra, ni les insinuacions pornogràfiques dels «cuplets» d'algunes «cupletistes» passades pel seu local, i troben immoral el cas d'una noia que, posada en el cas de moltes noies, fa examen de consciència i lluita amb les diverses suggerències que li porta el món amb referència al seu cas?

—Veurà, no ens amoïni. «Fruita Verda» és immoral.

—Entesos! Els prostíbuls no són immorals: ho és presentar-los a la vista del qui hi va tal com són i traient-los la purpurina que els posen damunt els ulls dels luxuriosos. El «cuplet» insinuator, la cançó lasciva, no són immorals: és immoral demostrar els efectes que pot produir aquesta cançó o aquest «cuplet». Una dona gairebé nua movent-se en contorsions d'epilèpsia o oferint-se des d'un escenari, no és immoral; és immoral meditar, inquirir, escrutar en el que pot portar-nos a actes de baixesa, actes que tenen l'origen en la immoralíssima immoralitat de les negres que remenen en els locals dels senyors morals i en els «cuplets» ensucradament salaços de les dones que passen pels locals dels puritans al dia... Visca la moralitat!

—La conversa de l'entrevista imaginària amb els «morals» del Palau de Ciències no té continuació.

Naturalment, ens trobem en dos plans de «moral» tan diferents!! L'entesa és impossible!

ELS REALISTES

—Què tal?—pregunta un amic a un dels qui es diu que van a la futura Comissió Gestora de l'Ajuntament.

—Malament!—respon el preguntat—. No tinc ni un cèntim i estic ple de maldecaps per poder anar a aquesta Comissió Gestora de tan llarga gestació.

—Quan surtis de la Casa Gran tindràs diners a graps—fa, amb un sentit realista de la cosa, el qui primer havia preguntat.

—No ho creguis!—replica el probable afavorit amb el càrrec que li fa tanta enveja—. Jo sortiré de la Casa Gran amb els mateixos diners amb què hi entro, o sigui amb cap!

—No comprenc, doncs, la necessitat que tens d'anar-hi—insisteix l'amic—. Si a fora tens els mateixos diners que has de tenir a dintre, a què vénen els maldecaps per a entrar-hi?

Aquests realistes tan realistes mai no han entès el goig que dóna el sacrificar-se per al bé de la ciutat!

NOTA BREU

¿Què opineu del projecte de llei electoral del ministre Jiménez i Fernández?

Un que contesta per tots:

—Un projecte híbrid, com el que pot anar sota una signatura de la híbridesa d'aquesta: Jiménez i Fernández.

Ja n'hi ha prou.

El retrat de l'autor del projecte acabaria d'il·lustrar l'opinió de l'«un que contesta per tots».

ELS ALCALDES DE LA VALL D'ARAN, HUMANISTES

Els alcaldes de la Vall d'Aran han enviat un artístic pergami a l'«il·lustre señor don Antonio Royo Villanova».

En aquest pergami feliciten l'il·lustre per les paraules que va pronunciar als mítings de Barcelona i Reus, i, en «franca exaltació patriòtica», aquests alcaldes «francament exaltats» proclamen l'il·lustre: «no sólo amigo leal de los catalanes, sino el más preclaro defensor de Cataluña y de sus justas y legales aspiraciones dentro de la unidad indestructible de nuestra querida España».

Quins alcaldes més finament humoristes els de la Vall d'Aran. Volen dir que potser el qui ve de la Vall d'Aran és l'il·lustre Royo i Villanova!

I per això els alcaldes de la Vall han firmat, i autoritzat amb els segells dels Ajuntaments respectius, el «rico pergamino» de «la franca exaltación patriòtica» que des de Viella han enviat a l'il·lustre, amb tots els ets i uts d'un pergami d'honor i encoratjament.

Per molts anys, Royo Villanova!

UNA CARICATURA DE TISNER

Una caricatura de Tísner ens mostra el senyor Pich fent la primera quinzena: «La primera quinzena de la moda, al Palau de les Arts».

Suposem que aquesta serà l'única quinzena que farà el senyor Pich. Però nosaltres assegurem que n'hauria de fer moltes més.

Naturalment que pel bé de Barcelona!

MIREU QUE AQUESTS SENYORS D'ASTURIES...

L'editorial Obrera Asturiana, editora del diari «Avance», demanava a la Junta de Socorsos d'Astúries una indemnització per la crema del seu edifici i la destrucció de la seva maquinària editorial.

La Junta de Socorsos d'Astúries s'ha sentit revoltada davant la petició. Gosa demanar indemnitzacions un diari que, com «Avance», tant va contribuir, amb les seves doctrines socialistes, a aixecar els obrers d'Astúries!

Les indemnitzacions s'han de concedir, per exemple, al Banc Asturià i a propietaris similars, que són els qui fan els possibles per conservar les coses a l'estat actual, estat acreditat i d'innegable eufòria pels qui mengen per la gana que tenen.

Però una indemnització per als revolucionaris? Quanta barra... revolucionària.

¡Qué és estrany una «Associació Obrera» i que tingui tants quartets!

DE LES MEMORIES D'UN COTXER

Abans, l'Ateneu Barcelonès tenia uns cotxes llents, bonics, cotxes que s'hauria dit de propietat. Parlem d'uns 25 anys enrera. Aquests cotxes estaven a la disposició dels socis de l'Ateneu al preu de la tarifa corrent de plaça.

Evoquem aquets cotxes perquè hem trobat dalt del pescant d'un cotxe d'enterraments, un dels cotxers que els menava. Ens ha reconegut i ha entaulat conversa, una conversa elegíaca trenada de sospirs i lamentacions. «Aquells temps!»

El cotxer recorda les seves passejades pel carrer de Fernando (avui Fivaller), de sis a vuit del vespre; la «rua» carnavalesca; les «senyores» d'estranguis, tan amagades però tan conegudes. I ens diu d'una faisó gràfica que recorda l'esperit del cotxer de trenta anys enrera, l'ull que ell tenia per a conèixer les «virtuts» i les «disbauxades».

—Una tarda vaig passejar una senyora dues hores. Per fi la vaig deixar al carrer de Montsió.

—Quant li dec—em va preguntar la dama.

—Deu pessetes. Un duro per hora—vaig contestar jo.

—Aquí té tres duros!—va fer la senyora, obrint el portamonedes i allargant-me els tres dures.

Jo em vaig treure el capell, vaig fer una gran reverència per donar les gràcies, però vaig dir-me per dintre: «Et conec, dama culpable»...

Per al cotxer d'aquell temps, propina semblant únicament podia donar-la qui guanyés els diners molt planerament. Avui només dones exuberants, les dones dels polítics, i els polítics mateixos. Però els temps són diferents...

Ara el cotxer dels temps vells fa unes reflexions que ens abstenim de publicar, car no les deixaria passar la censura.

I són reflexions fetes des del pescant d'un cotxe d'enterraments.

GLOSSARI

Sermons de quaresma

No pensava dir ni un mot de les escandaloses conferències còmico-quaresmals que ha donat aquests darrers dies a Barcelona el baladrer Pare Laburu.

En primer lloc, no em donava per al·ludit, com tampoc en el que es refereix als meus habituals llegidors, per la cabassada d'insults i de paraules grolleres i mortificants que un dia darrera l'altre ha vingut llençant aquest energumen ensotanat que diuen que és un savi, i ens ha resultat un carreter i un xarlatà, amb perdó sigui dit dels obrers de l'art rodat i dels arrencaqueixals de fira.

Però com sigui que per mitjà de la regadora verbal de la Ràdio s'ha proclamat "urbi et orbe" que l'elocüència matussera i grotesca d'aquest predicador incivil ha commogut un milió i mig de ràdiooients, em crec obligat a reclamar que d'aquesta quantitat sigui descomptada la meua persona.

Puc dir, només, que l'apologètica "sui generis" del Pare Laburu m'ha produït una molèstia física, i que com a ciutadà barceloní m'he avergonyit que aquest

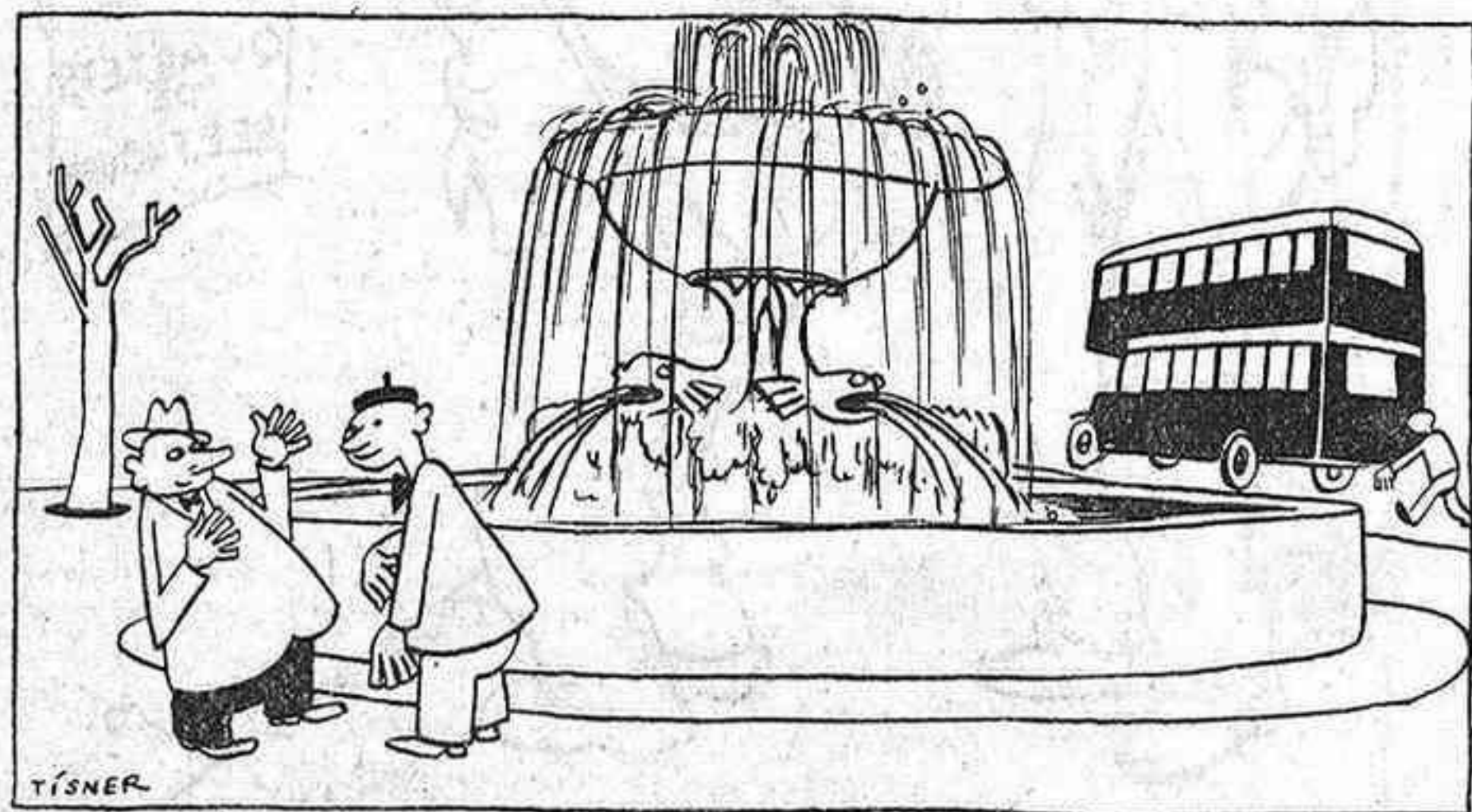
salvatge hagi pogut abocar les escombraries de la seva vèrbola infecta sota les majestoses naus de la meravellòsa basílica de Santa Maria de la Mar.

Aquest home ha confós Barcelona amb les Hurdes, i s'ha cregut amb el dret, que no li neguem, de voler fer proselitisme amb un llenguatge i uns tòpics que ultrapassen les procacitats del vodevil més descordat.

El Pare Laburu ha parlat de "mansturbaciones", del "grijo del hombre" i de "placers carnales de una hora" —ja ho fa prou llarg— i d'un infern de Pastorets, amb una despreocupació que no li haurà fet guanyar cap adepte, però que ha situat molt bé el moment actual de la reacció que ens amenaça. L'èxit espectacular dels sermons del Pare Laburu empalma amb el que, en un aspecte més polític i ensucrat, aconseguen les obres de teatre de Peman. A fi de comptes, un al·legat a favor de determinats procediments tronats per a aconseguir l'aplaudiment de certa mena de públic.

L'oratória del Pare Laburu té un immediat precedent en les memorables conferències del Pare Vallet. Més enllà, és un ressò dels grotescs divertiments del cèlebre Pare Claret, i eixamplant l'ària de les imperitències, podríem remuntar-nos als cèlebres sermons de Sant Vicenç Ferrer que un malentès esperit d'eruditud ens ha volgut presentar com unes oracions modèliques, i que estan molt per dessota de la gatada més xarona i grollera. Ho diem amb fonament de causa perquè hem tingut el treball d'empassar-nos totes aquestes peces, la qual cosa no deixa d'ésser una mortificació que segurament Déu ens tindrà en compte per a alleujar els nostres pecats.

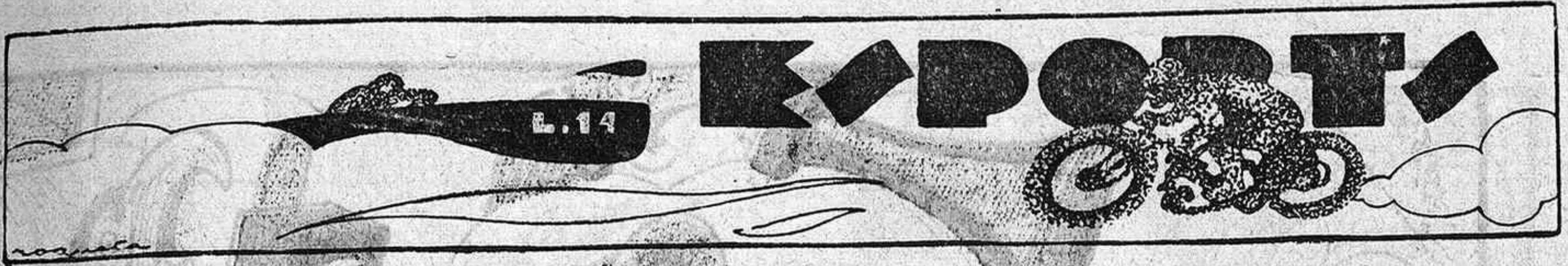
Amb el temps, el Pare Laburu podrà aconseguir que els seus sermons siguin entesos per gent de totes parles, com hom diu que passava amb els de Sant Vicenç Ferrer. No ens estranyaria, car hi ha una manera de parlar entenedora pertot arreu, que no és pas la dels homes ni la de Déu. Sigui dit amb tot el respecte per a la religió i la moral, que han estat absents en absolut en les elocubracions del Pare Laburu, que compagina admirablement el sentit del grotesc amb la ira, virtut que no té res de cristiana.

El que no entenc és per què el terratrèmol de Murcia no ha repercutit a Coll-Blanc!

PANICAL

Cronòmetre

Miller, la maravella

Ni Al. Brown, afavorit per la seva naturalesa de fenomen que li ha valgut el sobrenom d'«Aranja negra» ha patèsat la categoria excepcional que hi ha en Freddy Miller, campió mundial dels plomes, en els tres combats que aquest darrer ha fet a Barcelona.

Miller és un gran campió, un campió de cos sencer, un home excepcional que difícilment serà batut en el seu pes quan posi en joc el títol que detenta, un mestre del ring ple de potencialitat, joventut i una arma que en la boxa val molt per als homes que la posseeixen; la intel·ligència.

Arrel del combat de la Monumental amb Gironès s'han dit coses monstruoses. Hom fins ha dit que Gironès, venut a l'or de Dickon s'havia deixat batre perquè Miller amb el seu títol de campió seguís triomfalment la seva ruta pels rings de les més grans capitals d'Europa, on tenia contractes a desdir, per a combatre dues vegades per setmana.

Pesava en l'ànim dels incondicionals de Gironès —incondicionals sempre que guanyava— la impressió il·lusòria d'aquells primers «rounds» del combat fet a l'Olimpia, i creien impossible un K. O. espectacular com l'aconseguit per Miller a la Monumental sense que Gironès arribés a combatre.

Però Miller ha tornat per ésser acarat al boxador dels nostres rings que ha fet un combat millor davant Gironès. Hom recordava que fins i tot el Gironès-Torres produí la victòria del nostre campió gracienc de tan poc marge que fins van ésser més d'un els maliciosos que cregueren que Gironès sortia afavorit amb la decisió dels jutges.

Un home que havia fet amb Gironès un combat sense atuir-se amb la fermesa dels seus cops al cos; era el qui podia donar millor la mesura justa de qui és certament Freddy Miller als nostres afeccionats.

I Torres va sortir a combatre amb més aventantges que Gironès, no essent tan boxador com ell. Primera la d'ésser un encaixador de primer rengle; segona la de la seva joventut;

la tercera la seva combativitat molt diferent a la fredor del de Gràcia i darrer i principal avantatge: el que el combat que lliurava no era per al títol, i que Miller vindria a fer-lo sense cap preparació i als dos dies d'haver combatut amb un altre boxador combatiu i perillós com Torres.

Miller pujà al ring cansat. La seva mobilitat de cames era la mateixa però no la rapidesa dels braços. Portava un ull deformat pels cops rebuts a la darrera de les lluites i també venia amb el desig de fer una petita exhibició davant dels afeccionats barcelonins que per tercera vegada anaven a les taquilles i que estaven decepcionats del seu combat llampec amb Gironès. Miller vingué a deixar combatre Torres perquè recordava l'escàndol del públic a la Monumental i aquells crits injustificadíssims de «lladres! lladres!» dels desconfiats que no volien admetre l'esfondrament de l'idol capaç d'omplir la plaça de braus i les nostres més grans sales de boxa perquè era l'únic a qui s'havia posat confiança cega.

Torres es llençà a fons amb entusiasme de bon començament. Sabia que Gironès per no ésser combatiu havia caigut a la primera represa i ell volia arribar més lluny que Gironès.

Però no va passar de la sisena represa. Havia arribat a fer mal a Miller amb un dels seus cops al cos i l'Amèricà decidí acabar aviat perquè havia de combatre aquesta setmana a un altre «ring» estranger.

Encara quedaran incrèduls? Encara hi haurà qui cregui que Gironès, al qual es van llençar els insults més injustificats en baixar del ring de la Monumental, no mereix un desagradí?

La boxa d'Europa es troba a moltes colzades de desventatge davant la boxa americana. Cal convèncer-se que un campió del món americà de pesos intermitjos que és amb els qui s'ha de boxar amb més perfecció que no amb els forts, ha d'ésser forçosament un home notable. Miller serà per anys campió del pes ploma. Ho creiem perquè després de la seva tournée per Europa, quan torni a les Amèriques reposarà una llarga temporada abans d'atrevir-se a fer guants amb els homes de la seva terra.

AQUELL

Altaveu indiscret

De l'assemblea de la Federació Catalana de Futbol?.. Més val no parlar-ne. Quan les coses anaven malament per a la presidència, va passar el cas d'aquell còmic dolent que treballava a Torredembarra, i que després de fer un gall, cridà tot seguit... «Visca Torredembarra!», i el públic que anava a protestar li feu una ovació.

El president de la Catalana, quan tot anava malament, llençà un pinyol de catalanisme futbolístic, i la segona categoria s'engrescà sense adonar-se del pobre paper que feia el Consell Directiu, i que fins les dimissions de dos dels seus membres s'escamotejaven a l'assemblea.

Dissabte hi haurà nova reunió, però creiem sincerament que no es posarà en clar que a Madrid, per excés de conllevància amb el senyor Roca i Cavall que havia dimitit el càrrec, van admetre fer una circular en la qual, després de clavar una pallissa al Consell de la Catalana, acabava dient que per aquest any deixaria jugar la promoció al gust de Catalunya. Deia això perquè Roca i Cavall tingués on agafar-se per a no deixar la presidència però si el text escrit afirmava això, en canvi arribava al cap de quatre dies l'obligatòria puntuació conjunta que desfeia de fet, molt políticament, l'autorització donada a la Catalana.

Ara veurem què passarà. Els clubs de primera categoria proposen la competició de set clubs de segona amb un de primera categoria. Creiem que el Consell Federatiu passarà per la solució que calgui, abans de confessar sincerament la seva inèpcia.

***
Ja era hora. S'ha vençut l'equip madrileny d'hoquei universitari. L'equip de la Facultat de Medicina de Barcelona és campió d'Espanya.

Ja comença a ésser hora que toqui als esportius catalans algun fall arà que s'ha posat de moda que roseguem els ossos.

***
Lepage segueix nedant i segueix fent proeses. Ara ha batut el rècord d'Espanya dels 200, lliures.

Quan vinguin els nous campionats d'Espanya de Natació, potser no ens faran tant la llesta els madrilenys del «Canoe».

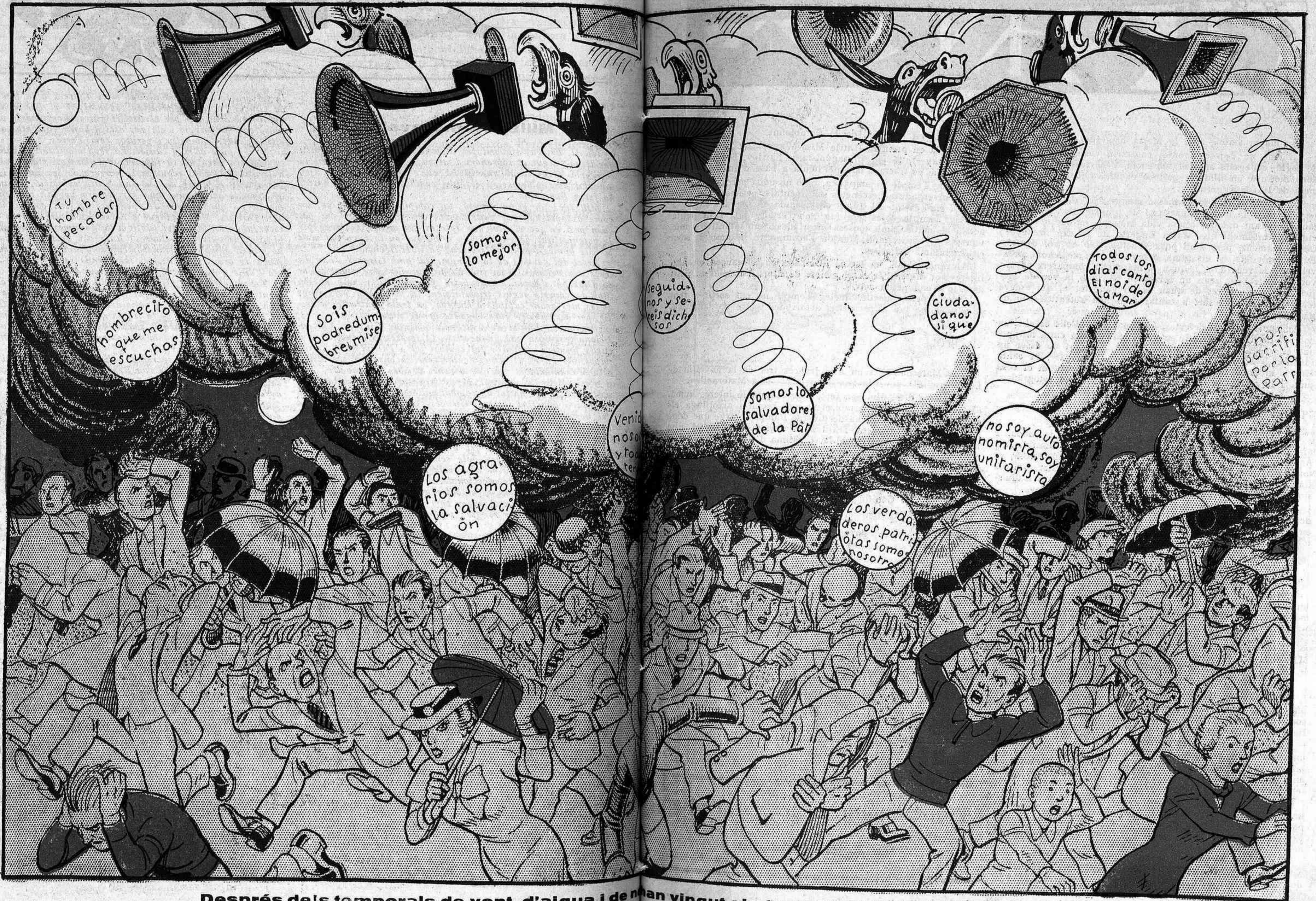
***
I en Berkessy, què? Ah! Els cronistes esportius del nord diuen que fou el millor jugador del Barcelona i l'ànima de l'equip blau-grana.

Els savis acabaran retratats. Veurem què passarà diumenge davant l'Espanyol. Si el Barcelona guanya, que no oblidin que el primer Espanyol-Barcelona, de Lliga es va perdre, però no hi jugava Berkessy.

***
A l'Iris Park fan els campionats «amateurs» de Boxa, i els veritables afeccionats hi concorren i s'engresquen amb l'entusiasme i la valua dels joves boxadors, esperances que fan preveure figures reexades del demà.

Nosaltres que som amics de la boxa pura i romàntica anem a veure les veïllades de l'Iris. Sabem tant que aquestes esperances molt sovint pel vicí o per les especulacions acaben malmetant-se quan passen al professionalisme!..

Tu
hombre
pecador

hombrecito
que me
escuchas

sois
podredum-
bre, mise

somos
lo mejor

Los agra-
rios somos
la salvaci-
ón

Venid
nos
y to-
ten

seguid-
nos y se-
reis dich-
os

Somos los
salvadores
de la Paí

ciuda-
danos
si que

todos los
dias canto
El noi de
la Mar

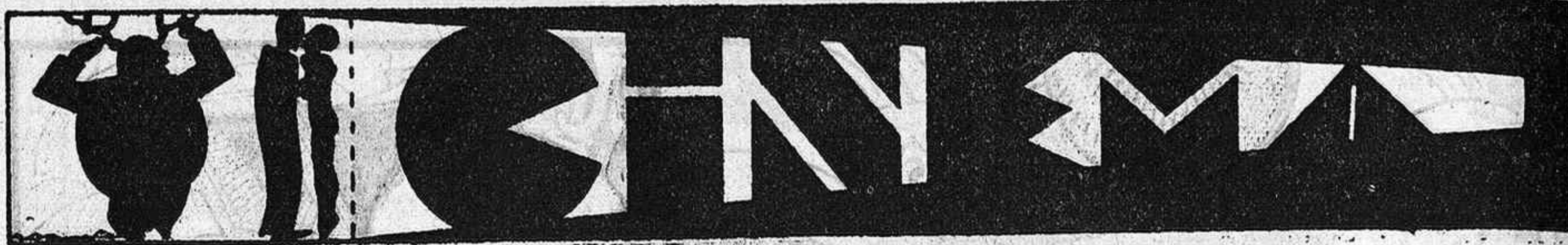
nos
sacri-
fi-
por la
Paí

no soy auto-
nomista, soy
unitarista

Los verda-
deros patri-
otas somos
nosotros

Després dels temporals de vent, d'aigua i de neu han vingut els temporals de les ràdiodifusores.

FANTASIO

«Su mayor éxito», amb la Marta Eggerth.

La vida de Teresa Kroner, cantatriu vienesa de primers de segle, coneguda amb el sobrenom d'«el rossinyol vienès», dóna motiu a un film fet gairebé exclusivament per al lluïment de Marta Eggerth.

La filmació de la vida, més o menys real, de Teresa Kroner, és feta a la manera clàssica: de planxadora a gran cantant, relliscant damunt d'una vida més que entonant en una vida. Naturalment que Marta Eggerth no és cap rossinyol; canta finament, però amb poca veueta. Això no vol dir res. Estem molt fets, en els films, a sentir parlar de tenors meravellosos, de veus d'or, i, quan la meravella compareix davant vostre, us trobeu, quan un serveixen bé, amb la veu de Mojica. Ja no diem res de quan és un gangster el qui esdevé tenor notable i us surt a cantar amb una autèntica veu de gangster.

Amb tots els seus defectes, que en té, un d'ells és el d'un bon xic de diluïment: «Su mayor éxito» és una cinta mitjana que es veu amb gust. Marta Eggerth, malgrat no ésser un rossinyol —ni vienès ni dels que van a França—, hi canta força i hi canta bé. Els qui l'acompanyen no desfan el conjunt. I la pel·lícula és d'una remarcable nitidesa fotogràfica.

TIVOLI

«Broadway por dentro». Els gàngsters estan de moda. I ara fa un quant temps que coneixem el gàngster sentimental. Aquell gàngster que s'entendria en «Amantes fugitivos», el tornem a trobar en «Broadway per dintre», o millor —si els traductors d'anglès que utilitzen les cases productores traduïssin com cal—, en «Broadway vist pel forat del pany».

«Broadway por dentro» durarà una setmana a l'escenari del Tivoli, i després donarà la volta pels cinemes de barriada, on serà una pel·lícula més en la producció general cinematogràfica.

No mereix pas altra cosa.

La direcció del film és de Lowell Sherman, i és una direcció ben fina i ben intel·ligent.

Lowell Sherman —desaparegut ja del món dels vius— fou un director de sensibilitat que ens féu empassar pel·lícules i més pel·lícules de la mateixa pobresa argumental de «Boadway per dintre».

METROPOL

«Mi amigo el Rey», producció anglesa «Superfilm».

Grace Fields, la protagonista de «Mi amigo el rey», és una extraordinària actriu còmica. Quan no hi hagués altra cosa en aquest film que el treball de Gràcia Field, ja no s'hauria perdut el temps esmerçat en veure'l.

Hem augurat algunes vegades, i ho augurem una vegada més, que la cinematografia anglesa té obert el camí més brillant de totes les cinematografies. Té actors, té llibretistes i té una afinació de gust, unida a una intensitat reflexiva, que no tenen les altres cinematografies.

«Mi amigo el Rey» —ultra el treball de Grace Field—, té un bon humorisme, un humor intel·ligent que no s'assembla pas a les gatades humorístiques que juguen Alady, Lepe i Companyia, en els diabètics films nacionals que fan la joia de la selecta concurrència del «Salón Catalunya».

Esmentem que en «Mi amigo el Rey», al costat de la magnífica interpretació de Grace Fields, hi trobem el segur treball de John Loder i d'Allan Aglesworth.

COLISEUM

«Dejada en prenda», de la Paramount.

«Dejada en prenda» (Little Miss Warky—La petita senyoreta Warky—), té per protagonista a Shirley Temple. Això vol dir que es tracta d'una pel·lícula a base d'un infant.

Shirley Temple és simpàtica, però no dóna per a fer pel·lícula d'envergadura: escenetes sentimentals, petites notes d'interès, i això és tot. El llibret de «Dejada en prenda» fa dir a Shirley Temple coses que fan una certa gràcia i la petita actriu les matisa amb «poses» encertades, amb infantívols moviments de boca. Adolf Menjou l'acompanya bé amb la seva especialíssima seriositat.

Alexandre Hell, ha fet de «Deixada en fermança» un film interessant dintre l'especial gènere de films a base d'un petit actor o d'una petita actriu.

Consti, però, que de Shirley Temple no ens sorprén tant com quan ho fan altres petits actors del teatre nordamericà.

CAPITOL

«La Maternal». Es un film francès tret de la novel·la de Leon Frapié —novel·la ben coneguda— «La Maternelle».

Es tracta d'un film ben fet i d'un innegable interès humà. «La Maternal» és un establiment que recull i aixopluga els infants abandonats. I s'ha de dir que l'ample marge que dóna el tema és sortosament realitzat, i s'intensifica en el film gairebé més que en la novel·la. Llàstima d'actors que algunes vegades fallin i llàstima que certes escenes —ben apuntades— no es desenvolupin amb la força que marquen al seu començ. Si així s'hagués arribat a fer, el film hauria estat extraordinari.

¿Per què el Capitol ens ha donat de «La Maternal» una edició ja doblada? Això sí que s'ha de reprovar.

MARYLAND

«Por el mal camino». Direcció, Archie Mayo.

Vida de correccional, amb bons precedents en el cinema. L'argument de la pel·lícula no és nou, però sí són noves moltes conseqüències que se'n desprenen i alguns matisos de psicologia juvenívola, ben observats i ben aprofitats.

«Por el mal camino» no és pas una pel·lícula insignificant, sense que això vulgui dir que és una extraordinària pel·lícula. Dóna el to del que han d'ésser les pel·lícules perquè puguin comptar com a tals, sobretot en un temps en el qual el cinema ha crescut d'una manera extraordinària.

James Cagney és un bon centre de la pel·lícula. L'ajuden uns actors joveníssims que segueixen el ritme verista i punyent que li dóna James Cagney.

La pel·lícula està molt bé de conjuntació. Archie Mayo segueix mantenint la cotització de la seva directiva.

**Aquest número ha estat visat
per la censura**

—¿Es pot saber per què ens segueixen i qui són?
—Això no s'ha de preguntar! Són dos matons que han sobrat de la diada de Sant Josep.

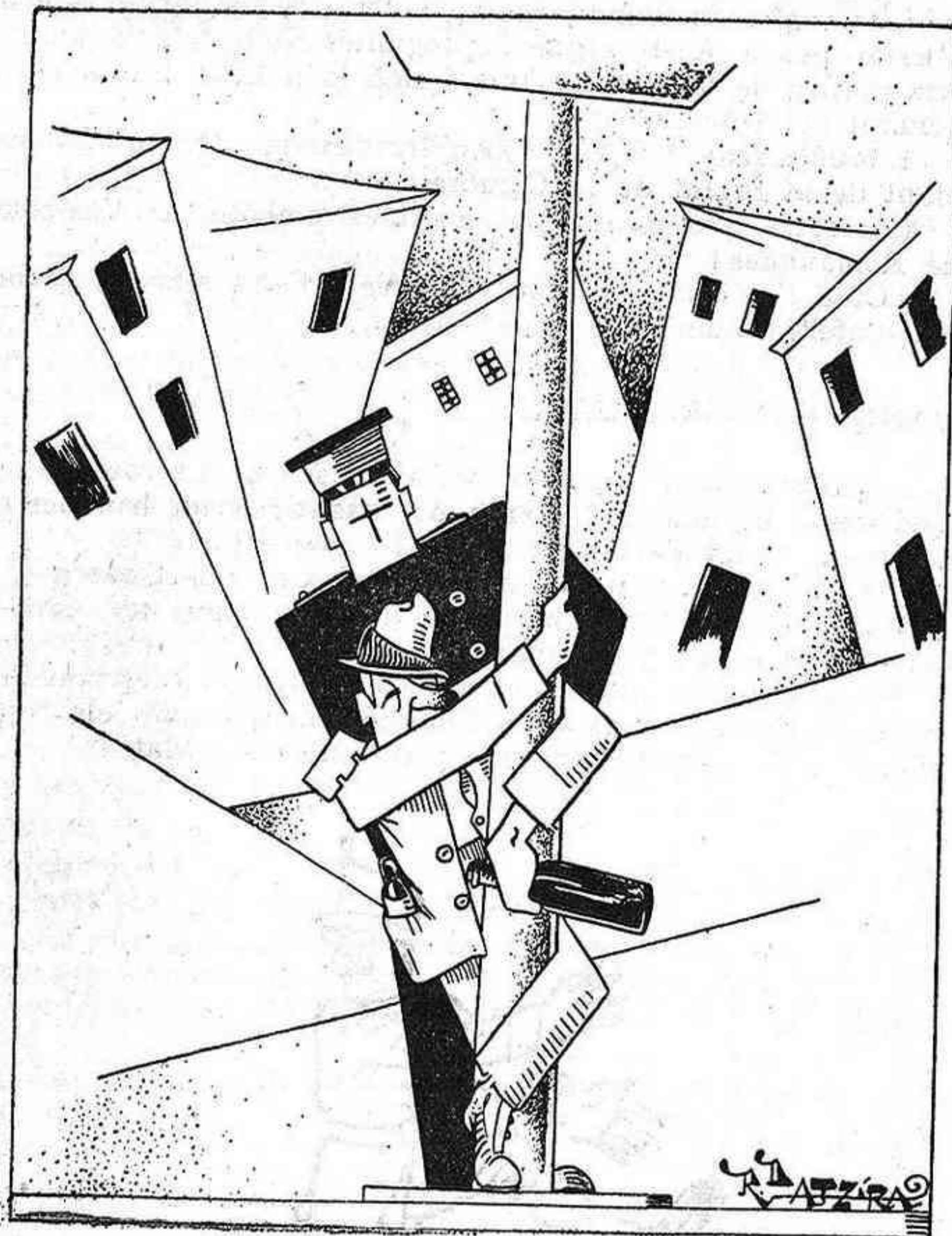
Croniques banals

EL BARRI XINÈS

Des de molt petit he estat molt afeccionat a les novel·les policiaques. Aquesta afeció i aquestes lectures m'han afinat tant el nas que sóc capaç de distingir perfectament l'olor d'un estofat amb patates, del d'un afer polític amb fins inconfessables. Sherlock-Holmes, Nick-Carter i Pick-Will el detectiu de quinze anys, han estat els meus mentors i mercès a les ensenyances rebudes i a les investigacions efectuades, vaig a dir el com i el perquè de l'aterrament del Districte Vè., disposat suara per la nostra única, transitòria i elèctrica primera autonomia municipal. Per tal de descobrir la veritat tenebrosa d'aquest afer, el primer que vaig fer, com ho fa tot detectiu que s'estimi, fou disfressar-me. Mai no he comprès el perquè de la disfressa, però la tradició és la tradició, i s'ha de respectar. Per tant, disfressat d'Aparellador d'Obres Públiques en vestit de gala, armat de la lupa i traient fum de la pipa, vaig adreçar-me al lloc del succés. En passar per la Rambla amb tals guarniments va venir de ben poc com no ocasiono una alteració d'ordre públic. Sortosament per la meua integritat anatòmica, la gent va dar-se compte de la lupa i de la pipa. No li feu res, deixeu-lo, cridaven. No veieu que és un detectiu? Ell, pobret! no en té la culpa, d'anar guarnit d'aquesta manera... és l'ofici... deixeu-lo... Mercès a aquests defensors anònims vaig poder continuar les meves recerques sense que ningú em molestés. Vaig entrar al barri xinès. Una venedora d'amor a tant l'hora va sortir-me al pas mastegant una caliquenya i fent gàrgares d'acid bòric. La pobreta es creia cocaïnònama o cocaïnànona o cocaïnòmana o com

sigui... —Vols venir, ros? —No em molestis que investigo. —Però on vas amb aquesta pinta? —Sóc un detectiu. —I què cerques? —El perquè de l'aterrament del vostre barri. —Vols que te'l digui? —Sí. —Paga'm un «carajillo», i et desxifraré el misteri. —Fet. —Entrarem en una taverna subvencionada pel Patronato Nacional del Tunismo i per «Estampa», i em digué. Tu saps que la política no té entranyes. —Ho sé. —Doncs no sols no té entranyes, sinó que està mancada de la melsa, de la freixura, de la post del pit, de la canyella de la cama, i de la biga de l'esquena. —Quina ximpleria! —Ja pots dir-ho l'aterrament del nostre barri no és degut ni a raons d'higiene ni de moralitat. —M'ho pensava, per això investigo. —El volen fer desaparèixer amb fins electorals. —Alça. —En totes les eleccions el Districte Vè. havia votat com un sol home per les esquerres; els partits de dreta, no hi tenien ambient, doncs bé, els que manen van dir-se. Manera de guanyar les eleccions al barri Vè? Molt senzill, fem desaparèixer tot el barri. I això és el que volen fer, guanyar les eleccions sigui com sigui. No et creguis que acaba ací la cosa. El nostre barri el volen fer desaparèixer amb l'excusa de l'higiene i dels bons costums, el que manca saber és quines raons daran per aterrar els altres districtes de Barcelona on les esquerres tenien majoria. —Bufa. —On vius tu? —A la Barceloneta. —Doncs ja pots cercar-te pis; en aquell barri guanyen les esquerres, per tant ha de desaparèixer. Diran que hi ha molta humitat, que fa tuf de calamars..., etc. Ara ja ho saps. Apa avant que es fa tard. Va marxar; em deixà baldat. I aquí em tenen cercant un pis de dotze duros pel carrer de Casp, Rambla de Catalunya i Passeig de Gràcia, que em sembla són els únics barris on no hi ha el perill que els converteixin en «solars per arrendar».

PENTA

—¿Què hi feu, ací, mestre?
—Espero que passi el portal de casa meua per ficar-m'hi.

Croniqueta de la setmana

ENDOLLES DE POC PREU

Un industrial electricista estava molt content perquè la il·luminació instal·lada al Passeig de Gràcia, amb motiu de les passades festes del Carnestoltes, només havia costat 7.684 pessetes.

No sabem que pensarà d'això el senyor alcalde de Barcelona. Ens interessaria conèixer la seva opinió, car ningú com ell —especialitzat en coses elèctriques— pot conèixer el preu dels endollats.

PREGUNTES SENSE IMPORTANCIA

L'ex-comte de Romanones va voler interpel·lar el Ministre d'Estat per a fer-li algunes preguntes amb relació amb la dita política de la Mediterrània i amb la política internacional general del Govern.

L'erudit senyor Rocha —bon lerrouxista—, va eludir semblant debat fugint de la Cambra.

Les coses que passen pel magí estrambòtic de l'ex-comte de Romanones!

¿Creu l'ex-comte que un Ministre d'Estat s'ha de preocupar d'afers de tan poca importància?

BANQUETS GRADUATS

—«Aquest matí —ha manifestat el senyor Lerroux als periodistes— he anat a Leganès per assistir a un banquet que es feia a honor del regiment de ferrocarrils.»

—«Amb els soldats —ha afegit el cap del Govern—, he menjat «ranxo». Amb els sub-oficials, he begut vi. Amb els caps i oficials he pres xampany.»

Naturalment que això no té res d'estrany. L'estrany hauria estat que el «ranxo» se l'hagués menjat amb els caps i oficials i el xampany l'hagués pres amb els soldats!

ESPANYA EUFÒRICA

Espanya ja no té problemes, vivim en un paradís autèntic. Si algú no ho creu, que examini el projecte de llei presentat a les Corts pel Ministre de Marina. Aquest projecte diu:

«Se ordena la construcció de doce submarinos.

»Doce torpederos de ochocientas toneladas.

»Doce torpederos de doscientas.

»Doce lanchas torpederas...»

I així moltes coses més fins a arribar a la xifra de 500 milions de pessetes!

¡¡¡500 milions de pessetes!!!

I què? Què representa això per un país com el nostre en el qual qualsevol ciutadà encén la cigarreta amb un bitllet de Banc?

COM ES FARA EL NOU TRACTAT

El fet de política internacional que té més importància és el de la decisió alemanya de declarar el servei militar obligatori.

Alemanya es desentén en absolut dels compromisos fixats en el tractat de Versalles.

Té res d'estrany que això passi?

Ara, Simon, Laval, Edèn, Mussolini, Hítler i companyia, proposaran la confecció d'un nou tractat internacional, que, sigui com sigui, s'haurà de justificar.

Com el justificaran?

Costarà ben poc: declarant una nova guerra!

EN VENTOSA, FEMINISTA

Organitzada pel «Patronat de Beneficència», el dia 6 del proper abril, el senyor Ventosa i Calvell donarà una conferència sobre aquest tema: «Feminisme».

Què ens dirà el conferenciant, del feminisme? Recomana-rà a les dones l'ús segur de la Lliga... cama?

MES EPIDEMIES DAMUNT BARCELONA

L'altre dia comentàvem la desgràcia de Barcelona: així que surt una «passa», cau vertiginosament damunt la nostra ciutat.

Per si fossin poques les que hem sofert —grip, C. E. D. A.,

agraris i altres—, surt el microbi Laburu, i ens emplena les cases de sofre de l'infern.

¿Li semblen poc infernals, al pare Laburu, els turments que venim sofrint amb tantes i tan «divines» epidèmies?

L'INCANSABLE MANUEL

Tenim un bisbe tan tossut com il·lusionista. Cada dia proposa als seus bens, ovelles, xaiets i bocs, les coses més estrafolàries. Ara els diu:

«Pugeu el pendís del Calvari, muntanya de dolors i sofrències. Si pugeu allà dalt hi trobareu el Redemptor.»

Pujaran allà dalt els remats del nostre gran Manuel, bisbe? Nosaltres aconsellàrem a les ovelletes, xais, bocs i bens de la cleda mística que no fessin gaire cas del pastor Manuel. Els podria molt ben passar que, després de tants «dolors i sacrificis», qui els ha d'escollar es trobés jugant un partit de «mus» i no els pogués rebre.

Encara que ja sabem que això dels «dolors i sacrificis» és un dir, i que cada ovelleta, xai, boc i be procura treure-se'ls del damunt el més cristianament que pot.

TELÓ ENLAIRE

NOTICIES I COMENTARIS

«Les Corts de Càdiz», al Romea. Un fracàs absolut. Suposem que la «divina impaciència» del ric Peman, poetet dels de tres un ral, no era per fer diners amb «Les Corts de Càdiz». Si ha estat així, com així ha estat en el cas de «la divina impaciència» dels seus empresaris, mau!!

* * *

«Les Corts de Càdiz» és de les coses més atrotinades que hem vist. Sembla un llibret sarsueller de qualsevol autor madrileny dels de gran «semestre».

* * *

«Fruita Verda», de Millàs-Raurell, és una obra forta, feta de cara a la vida i amb un conflicte de vida.

Millàs-Raurell, àdhuc quan s'equivoca, té un gran interès: l'interès que té un autor teatral autèntic.

El primer acte de «Fruita Verda» ambienta un conflicte. El segon ja s'aferma en l'eixutesa dramàtica d'aquest autor admirable en la seva sequedat. El tercer acte obre finestres a molts drames. Són molts els casos que convergeixen al cas de «Fina». Tots els qui intervenen en aquest acte deixen de tenir nom, són trossos d'humanitat. En aquest sentit parlen.

* * *

Millàs-Raurell, immoral. I no és sols el cas de Millàs-Raurell. Quan un autor dramàtic vol enfondir un xic en els problemes de l'època, o en la vida dels seus personatges, és titllat d'immoral. I així resulta que són immorals autors com Millàs-Raurell, com Sagarra —el Sagarra d'algunes comèdies—, com Ramon Vinyes. I no són immorals els autors de revistes porques, ni els autors de vodevils, ni els de comedietes equívocues.

Què és moral a Barcelona? Quin concepte de moralitat tenen els nostres crítics? Quan Ramon Vinyes va estrenar «El Noble i l'Hostalera» el va motejar d'immoral un crític que dos dies abans havia fet l'elogi de «Piezas de recambio», una de les obres més infectes que s'han vist en els nostres escenaris.

«Fruita Verda» també és una obra immoral. Què serà la moral? Tapar les nafres de la societat? No ensenyar la «processó que va per dintre»? Com es moralitza, doncs?

Els morals no senten cap necessitat de moralitzar: són senyor «amb un mal que no vol soroll». Ah!

* * *

Els del «Nostre Teatre» van fent a l'Espanyol «Els hereus del Tio Pere o A que te muigues no espere». Es un sàinet primari, amb totes les qualitats i defectes que tenen els sàinets d'èxit, del primari teatre valencià.

Hem demostrat sempre la simpatia que sentim per als va-

—Què és el que ha desitjat amb més anhel durant la seva vida?

—Poder arribar al 25 d'abril!

leucians i per al seu teatre. El que pugui haver passat amb en Santpere, a València, no farà pas canviar la nostra posició.

Seguim recomanant al públic català que vagi a veure les obres que posen a l'Espanyol els bons actors que formen la companyia valenciana d'«El Nostre Teatre».

L'execució d'«Els hereus del Tio Pere» acredita una vegada més la seva gràcia i el seu domini de l'art teatral.

* * *

Apol·ló. Companyia Montian-Rosés. «Tú gitano y yo gitano», o sigui la Montian gitana i en Rosés gitano.

La companyia plega. Per què?

Hi ha qui assegura que a l'Apol·ló l'únic gitano és l'amo o l'arrendador del teatre.

* * *

«Cisneros». Els de Romea estrenaran aquest cardenal, avui divendres.

Suposem que un cardenal, si bé no fa córrer tant com un sant impacient, pot fer bellugar un xic la beateria barcelonina i fer que els qui passem per davant del Romea a les vuit del vespre puguem recordar les sortides memorables de les representacions de «pemanada» clerical «El Divino Impaciente».

Hi havia un pet de filles de Maria «emmantellinades» que trencava el cor!

* * *

Repertori dels teatres de sarsuela: «La Dolorosa», «Los de Aragón», «Los Claveles» i «Los Claveles», «La Dolorosa» i «Los de Aragón».

Qui negarà que el públic barceloní és desconcertadorament admirable?

Les aigües del Llobregat, salades.
Que rebé! Potser ara hi pescaré sardina.

ESQUELLOTS

La «Lliga Catalana», després d'una temporadeta de fer el petarrell, s'ha deixat estimar i, com sempre, està novament disposada a seguir sacrificant-se per Espanya, per Catalunya i, per què no? per la República.

Ara trobaran que Gil Robles no és pas tan antipàtic com deien, i que els radicals són més àusters que els frares de la Trapa.

* * *

Com a conseqüència de la virada de la «Lliga» —una més de les seves clàssiques i tan aplaudides virades intervencionistes— hi ha un planter d'aspirants al sacrifici, disposats a col·laborar en les democràtiques (?) Comissions gestores en companyia dels altres.

La «gent de bé» està, doncs, d'enhorabona, car com va dir Ventosa i Calvell, en el «pes fort» de la Lliga, com la senyora Verdguer anomena «Lliga Catalana», hi ha el més selecte de cada poble, tant en intel·ligència, com en estalvi i en virtut!

* * *

HERNIA

El Instituto de Herniología Notton ofrece las máximas garantías por sus muchos años de práctica. Por su reconocida competencia y seriedad. Por sus perfectos aparatos, última palabra de la ortopedia moderna premiados en varias Exposiciones y adoptados por todas las eminencias médicas. Por su tratamiento científico, con el que han conseguido su curación tantos herniados y por sus precios módicos al alcance de todo el mundo. Pida gratis libro explicativo con infinidad de cartas de agradecimiento y curación.

J. NOTTON Cirujano Ortopédico. Consultas gratis de 10 a 1 y de 4 a 8.
Ronda de la Universidad, 7, 1.º - Teléfono 10935 - BARCELONA

Escoltem la ràdio:

«Tas, tas, tas..., una gotera. Tas, tas, tas, otra gotera. Tas, tas, tas, Dios mío!, otra gotera. Ring. Ring. A ver muchacha, que venga el albañil...»

«L'«albañil» no en sap, perquè..., i quan estàvem preparats per oir l'anunci d'un ciment especial per a tancar goteres, resulta que escoltàvem sense sospitar-ho un tros d'un sermó del Pare Laburu.

* * *

El Pare Laburu, estrella o as de l'actual temporada de quarasma, va fer una suggestiva i terrorífica descripció de l'infern, amb un detall minucios de la intensitat del foc que s'hi frueix, la mena de turments que s'hi apliquen, i tot el que pugui interessar al curiós pecador.

Nosaltres recordàvem a més del Banyeta del «Pastorets» i el de la «Sala Mercè», i el de les calderes de Pere Botero, aquelles esgarrifoses estampes que adornaven (?) un llibre del gran barrilaire Pare Claret, les quals, de menuts ens havien posat la por al cos.

Tan lluny que semblava l'infern, i té, el Pare Laburu ens el fa reviure, bo i revifant el caliu d'aquell foc que crema i no consumeix.

* * *

L'evocació de les penes de l'infern ha tingut conseqüències. Els senyors saviassos de l'«Acadèmia de Ciències» han tingut escrúpols de consciència i una mena de basarda de la possibilitat de veure's cuits a l'ast.

Tot va ésser escoltar el sermó del Pare Laburu i donar ordre perquè deixés de representar-se l'obra «Fruita verda», de Millàs-Raurell en el Teatre Poliorama, propietat dels savis de l'«Acadèmia de Ciència».

Amb una mica més, faran la competència a llurs pretèrits col·legues de la Universitat de Cervera quan condemnaven la «funesta mania de pensar». Són signes del temps.

* * *

Diuen que els barcelonins aviat beurem l'aigua salada, i no pas per una abundor de gràcia, sinó per un excès de brutícies que la potassa de Sùria —és a dir, la Companyia que explota les mines de Sùria— aboca al riu Llobregat.

—¿Què me'n dius d'això? ¿Perquè no contestes?
—Si no m'ho privés el llapis roig te'n diria quatre de fresques!

LA REGLA**SUSPESA,
TORNA RAPIDAMENT
I SENSE PERILL AMB****PERLAS "FEMI"****Marvellós producte de la ciència moderna
d'acció segura, sense perjudicar la salut****De venda: Doctor Andreu, Segalà, Vicenç Ferrer i farmàcies****No accepteu imitacions que aprofiten la fama d'aquest cèlebre producte**

Si això ho hagués fet un extremista, tot seria parlar dels estralls del comunisme i de l'escola laica. Com que ho fan uns burgesos, estrangers de més a més, hom veu si es farà un canal pagat no se sap per qui, però a la llarga, a costelles nostres.

El vi aigualit, l'aigua salada, l'alcohol... industrial! Ja no ens restaria més que beure'ns l'enteniment, si no ens l'haguessin fet perdre entre tots.

* * *

¿Què s'inaugurarà aquesta setmana? ¿Quins nous projectes hi ha? ¿Quantes primeres pedres s'enterraran? La qüestió és passar l'estona i donar motiu a enraonar.

Es el joc de la figureta del Carnestoltes etern. Mentre un hom bada, li buiden el pis.

* * *

Havieu sentit parlar de l'elegant fórmula per a resoldre l'afar urbanístic suscitat pel perill de desaparició del jardí

i galeria del Palau Comilles? Hom deia que les coses es farien a gust de tothom, i amb guany i tot de l'estètica. Hi hauria magatzems, hi hauria columnada i si no hi havia jardí, hom podria fàcilment imaginar-se'l.

Doncs bé, com que els jocs en els quals guanyin tots els jugadors, no existien més que l'optimista imaginació de l'inefable Calvet, resulta que el conjunt del que hi ha fet, en el malaguanyat recinte del Palau Comilles, destrueix, en la pràctica, tot el que ens havien arribat a fer creure. Manca només, que de cap a cap de la part lliure hi posin uns colossals anuncis lluminosos que completin el panorama. Som així a casa!

TEATRE COMIC

Gran Companyia de Revistes

¡¡EXIT!! ¡¡EXIT!!**MUCHO CUIDADO CON LOLA**Per **PERLITA GRECO**
i **ANTONI MURILLO****Cafés del Brasil**

Per tot Espanya

Exigiu els cafès del Brasil**Són els més fins
i aromàtics**

CASES BRASIL

BRACAFÉ

PELAYO - CARIOCA

FRONTO NOVETATS Tots els dies grandiosos
partits tarda i nit**ELS MILLORS PILOTARIS**Voleu passar una bona estona?
Aneu al FRONTÓ NOVETATS**CINE TALIA****Canción de cuna, en espanyol**

p. r Dorotea Wieck

El Wolga en llamas, en espanyol

per Albert Prejean

ANNA WIECK

per Irene Dunnse i Conrad Nagel

Per Sant Josep, crema

- ¿Vostè no deu simpatitzar amb la festa?
- ¿Per què?
- Perquè, sempre n'ha fugit, de la crema.